ARA
BARCELONA

09/07/11

Prensa: Diaria
Tirada: 30.737 Ejemplares
Difusión: 17.819 Ejemplares

Página: 26

Sección: OPINIÓN Valor: 1.867,00 € Área (cm2): 496,6 Ocupación: 54,76 % Documento: 1/1 Cód: 48681906

Els deserts de CiU i PSC (i 2)

ÀNGEL CASTIÑEIRA

La travessia del desert de CiU (els set anys d'oposició), com recordava a la primera part d'aquest article, va ser sense camells ni cantimplora. La coalició va quedar a la intempèrie i amb el risc greu de desaparició. Però això no va passar. CiU comptava amb dues fortaleses. Per una banda, se sentia guanyadora moral de les eleccions. Artur Mas, amb sentit de l'humor, repetia la frase: "Jo sóc aquell que guanya eleccions i està a l'oposició". La coalició va sentir el suport de molts militants i de molts votants i aquest suport va fer molt més suportable la travessia malgrat l'amargor profunda dels primers mesos.

Per l'altra, i després de greus riscos de trencament intern, CiU havia aconseguit fer el relleu del lideratge de Jordi Pujol el gener del 2001 i just un any després, quan Artur Mas es va presentar oficialment com a candidat a la Generalitat ja era el líder inqüestionable. El desembre del 2003, quan Pasqual Maragall va ser nomenat President, CiU va començar el camí pel desert, però ho va fer amb un líder sòlid. De fet, Mas és avui l'únic líder actual que ha superat els anys turbulents del tripartit. La resta de líders, tot i gaudir del poder, han anat caient un a un (Maragall, Montilla, Carod, Saura).

Començar la travessia amb sentiment de guanyador moral i amb un líder clar va ajudar CiU a poder acabar de fer internament el relleu de persones, la renovació de càrrecs del partit, a apropar-se molt més al batec real dels sentiments i als anhels de la gent, a actualitzar el projecte i la doctrina nacionalista i a començar a configurar un nou relat en què s'han incorporat clarament aspectes com ara la defensa del dret a decidir, la reclamació d'un nou pacte fiscal i el començament d'una segona transició nacional clarament postautonomista. Vist en perspectiva algú podria pensar que els anys de plom de CiU els han fet madurar i créixer. L'oposició és una escola d'humilitat, ha dit Mas.

Si ens fixem ara en la deriva del PSC podríem dir que la seva situació ha estat radicalment la inversa. Entre el 2004 i el 2010 acumulava les màximes cotes de poder institucional: la presidència del Govern de la Generalitat, les alcaldies dels grans ajuntaments, el control de les diputacions, etcètera, i aportava al govern socialista espanyol una quota de vots importantíssima. Podríem dir que el PSC vivia quasi instal·lat en la terra promesa de l'hegemonia, almenys democràtica i electoral, tot i que, com ha reconegut l'historiador Josep M. Muñoz, no en la cultural i política del país, ja que el pretès pensament progressista, federalista i catalanista que tenien havia caducat i havia anat perdent centralitat en relació amb el sentir propi dels catalans. El PSC ha perdut clarament la batalla de les idees fins al punt de patir l'allunyament progressiu de molts creadors d'opinió que abans eren simpatitzants seus.

ÀNGEL CASTIÑEIRA ÉS DIRECTOR DE LA CÀTEDRA DE LIDERATGES D'ESADE-URL

L'enfonsament electoral del PSC del 2010 (al Parlament) i del 2011 (a les municipals) l'agafa amb el pas canviat, sense un consens clar en l'elecció de nous líders, sense grup propi al Congrés dels Diputats i sense haver fet la renovació d'estructures del partit ni dels seus quadres ni del seu ideari.

Si contemplem la hipòtesi, gens improbable, d'una hegemonia electoral de CiU d'almenys dues legislatures, la travessia del desert del PSC, també sense camells ni cantimplora, li pot comportar el perill real o bé de la decadència o bé de l'escissió. Recordem-ho: aquesta incursió en el desert la fa sense guia, sense rumb ideològic i polític, amb tots els grups interns competint pel seu espai i no amb el sentiment de guanyador moral, com CiU, sinó amb la consciència de desastre i daltabaix total. I només amb els petits oasis municipals de ciutats com Lleida i Tarragona. Tornem, doncs, a les quatre *P* de Bridges i Mitchell: segons el PSC, quin és avui el nou propòsit?, quin panorama albiren?, quin és el pla que cal seguir?, i quina part de contribució esperen dels seus seguidors? De moment, tot són incògnites. D'acord amb la inscripció de l'església de Sussex, en l'actual PSC no hi hauria ara per ara ni visió, ni tasca, ni esperança... i el sol del desert és abrasador.

Voldria fer encara dues reflexions finals. ¿El país es pot permetre deixar perdre un partit central com el que representa el PSC? I, ¿els seus dirigents actuals són tan cecs per no veure que tot s'ha mogut a Catalunya cap a una nova centralitat ideològica postautonomista i que la realitat ha canviat? Ens queda almenys una esperança, i és que justament és en el desert on tenen lloc les innovacions. La pèrdua de poder pot tenir efectes catàrtics.

Per últim, CiU i els seus dirigents sabran gestionar bé tot el nou poder acumulat? CiU serà tan gran en responsabilitat com els poders que ara posseeix? Deia Abraham Lincoln que quasi tots podem suportar l'adversitat, però que el veritable caràcter dels líders es posa a prova quan tenen poder. Artur Mas ja ha sortit del desert i camina cap a les palmeres de la riba. És el moment de demostrar el caràcter del seu lideratge.

ESTEVE CARDÚS